

**CRISTINA BAUTISTA:
BLÖDANDE FÅGEL FRÅN DETTA LANDET**

Tack till familjen bautista taquinás och till nasakvinnornas rörelse: hilando pensamiento (spinnande våra tankar).

Text: Vilma Rocío Almendra Quiguanás, Pueblos en Camino

Bilder och revision av texten anpassad för barn: Violeta Kiwe Rozental Almendra

Omslagsbild inspirerad av muralmålningen på Universidad del Valle, till Cristina Bautista minne.

Anpassning av bildmaterialet: Vilma Rocío Almendra Quiguanás

Design och diagramering: Derly Constanza Cuetia Dagua, Pueblos en Camino

Översättning: María Blanco Berglund

Sammanväver autonomier mellan folk och processer.

Violeta kiwe och Vilma Rocío

I det indianska territoriet Tacueyó föddes för nästan 50 år sedan ursprungsfolkens regionala råd i Cauca (el Consejo Regional Indígena del Cauca - CRIC). Detta territorium, i det som nu kallas Colombia, bebos av nasafolket och det har en lång tradition av motstånd och autonomi bakom sig. Idag är det den organiserade brottsligheten, knarkhandeln inkluderad (marihuana de senaste 10 åren) som fortsätter att besjäla oss på våra gemensamma naturresurser och på själva livet. Med eller utan "fred" är folkens kamp illa skadad.

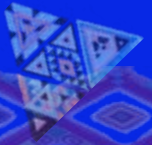
Cristina Bautista Taquinás föddes den 12 november år 1989 i el Culebrero, Tacueyó, Toribio - Cauca. Dioselina Taquinás och Uriel Bautista, emottog sin första dotter Cristina i sin mormors hus med en jordmoders hjälp. Hon föddes i ett kristet hems hjärta.

Sedan kom hennes bror eduar och hennes systrar deyanira, viviana och amalfi. Hon hade, så som de flesta barn, en lycklig barndom, trots att hennes familj blivit fattigare.

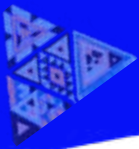

Sedan hon var en liten flicka
gick hon till förskolan med
sin lillasyster i handen och
bärandes sin lillebror på ryggen.

Fast hon bara hade ett enda ombyte kläder, var hon mycket flitig och punktlig i skolan. Men i klass 4 krävde fröken att hon skulle ta med sig ett halvt kilo ris och eftersom hon inte hade det fick hon hoppa av skolan. Från den dagen lärde hon sina småsyskon att arbeta för att kunna försörja sig. Hon sålde popcorn och stekta majsbollor fyllda med ost.

När hon var 12 år flyttade hon till korint för att arbeta där som hembiträde hos en familj. Efter ett år hade hon lärt sig att sy kjolar och klänningar på symaskin. Hon sparade pengar och när hon återvände hem gav hon pengarna till sin pappa för att han skulle köpa henne en symaskin.

Men eftersom hennes dröm var att köpa en större symaskin, flyttade hon som 13-åring till cali för att arbeta där som hembiträde. En dag försökte mannen i huset där hon jobbade våldta henne. En vän hjälpte henne att fly och att hitta ett arbete i en annan del av staden.

Hon arbetade med att ta hand om gamla personer. Några älskade henne som en dotter och andra behandlade henne illa. När hon sparat ihop till en miljon pesos påminde hennes mamma henne om att hon skulle köpa sig en symaskin. Men Cristina valde att skicka pengarna så att hennes mamma skulle kunna köpa ett lamm till familjen i stället. Hon återvände inte, utan fortsatte i stället att arbeta i Cali för att hjälpa sin familj.

Hon började arbeta hos en gammal dam som erbjöd henne hjälp med att studera. Hon lyckades klara inträdesprovet och blev emottagen i femte klass. Nu kunde hon fortsätta studera. Hon gick ut skolan i en skola som hette Santa Librada och bjöd sin mamma och pappa på avslutningen. Där berättade hon för dem att hon ville gå på universitetet.

Colegio Republicano de
SANTA LIBRADA

Hon kom in på universitetet och samtidigt arbetade hon med att sälja juice i cali. Det gick väldigt bra! Hon lärde sig mycket på sitt jobb och det slutade med att hon köpte juicebaren. Hon var skicklig på att dra till sig många kunder. Eftersom det gick så bra kunde hon efter en kort tid hämta sin syster som hjälpte henne att sälja isglass.

En svartsjuk man hotade henne och ringde polisen. De kom och tog juicebaren ifrån henne och de tog med sig allt som hon åstadkommit med ansträngning och arbete. Denna orättvisa gjorde henne så ledsen att hon hade svårt att sköta sina studier på universitetet.

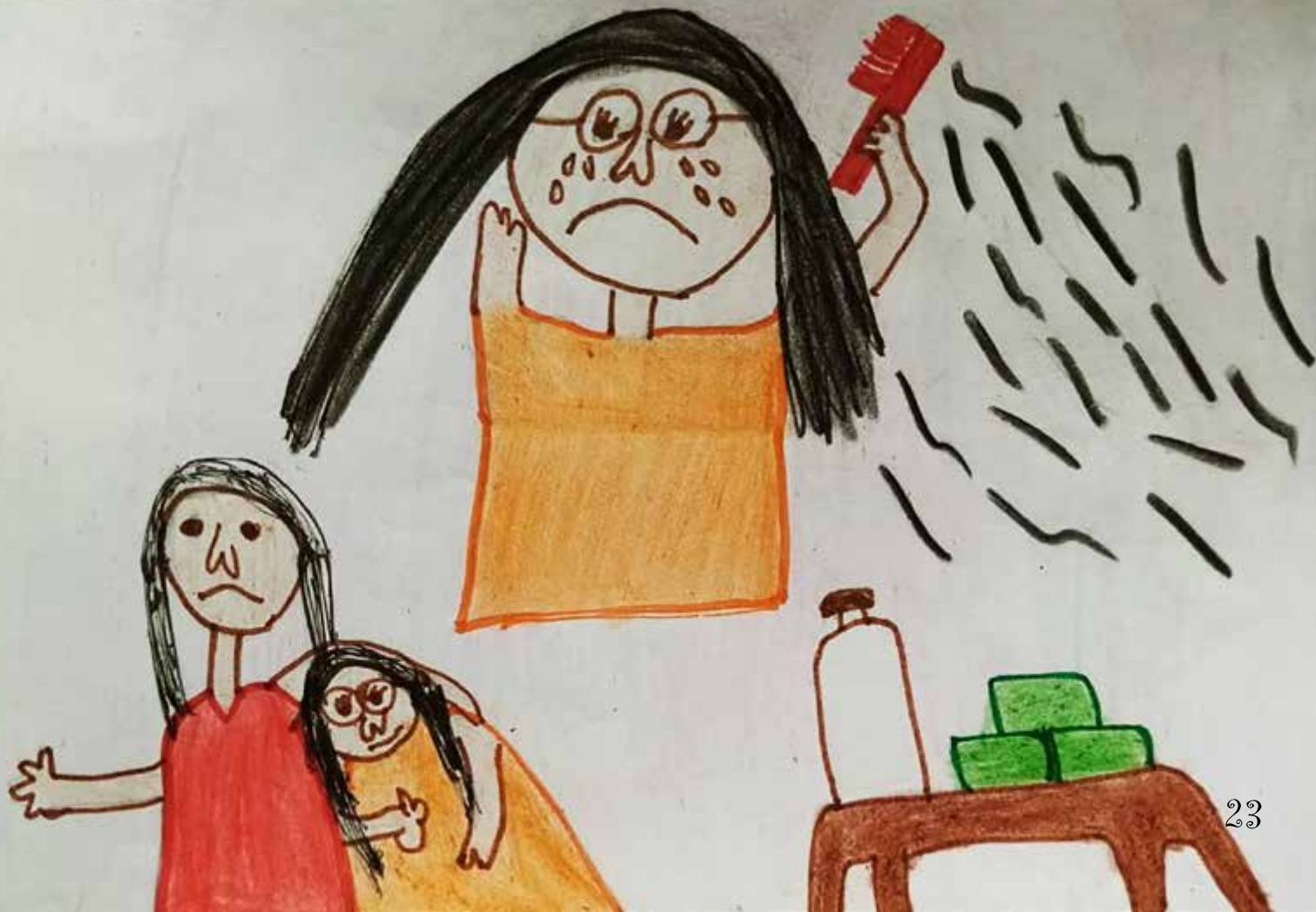

Hennes pappa bad henne att överge studierna och återvända hem. Cristina ville inte. Hon lyckades få ett annat arbete, men eftersom hon ofta fick gå hungrig började hon tappa håret och få dåligt minne. Mamman hälsade på när hon kunde och tog med ost och mjölk för att hjälpa henne.

Med tiden gick det bättre för henne på universitetet. Hon studerade om offren för den väpnade konflikten och om kvinnovåldet i Colombia. Med mycket ansträngning tog hon sin examen som socialarbetare på universitetet del valle. Hon lyckade få ett stipendium för att studera mänskliga rättigheter i Spanien.

La Universidad del Valle
Trabajadora Social
Cristina Bautista Taquínás

Hennes mision var att föda organisering utifrån kvinnorna och försvara livet i de indianska byarna. Hon ville inte gifta sig och ha barn eller vara instängd i ett hus. Cristina dröm var att resa. En gång tog hon med sig sin mamma och pappa på en resa genom Santa Martha, Barranquilla och Cartagena.

Något som verkligen oroade henne var att veta att toribío låg på andra plats i landet vad gällde våld mot kvinnor. Därför insisterade hon på att rättvisa skulle skipas. Hon deltog på flera möten och aktiviteter där hon kunde samtala och samarbeta med många kvinnor. Hon tog pengar ur egen ficka för att kunna resa och gå vid kvinnornas sida.

Hon lyssnade på människorna i byarna och hjälpte till att blåsa liv i nasakvinnornas rörelse “spinnande våra tankar”. Många unga personer deltog. Hon sade: “jag har vandrat runt i vårt territorium och sett att det finns saker som kvinnor inte säger av rädsla för att bli utpekade. Jag vill att vi kvinnor ska organisera oss, att vi ska ena oss och bli lyssnade på. Jag vill att vi ska vara trygga. Det finns så mycket smärta”.

För sitt outtröttliga arbete och sitt sätt att uppmärksamt lyssna på kvinnorna blev hon ombedd att kandidera till neehwe'sx, nasaindianernas egna styre. Hon vann många röster och valdes in som en av 6 indianska auktoriteter till det indianska territoriet Tacueyó.

Som auktoritet blev hon mycket uppskattad för sin enkelhet och för att hon alltid stod den indianska gräsrotsrörelsen mycket nära i byarna. Till exempel stöttade hon det indianska självförsvaret av territoriet mot yttre våld och intrång. Hon hjälpte många unga människor att frigöra sig från drogmissbruk. Cristina kämpade för rättvisa och motiverade kvinnor att återuppta sin organisering.

En manlig ledare avvisade henne för att hon var kristen, för att hon var kvinna och för att hennes sätt att tala till livets försvar och kräva möjligheter och rättigheter för alla var mjukt men bestämt. Andra utmanade henne därför att hon sade att odlingarna som användes till knarkhandeln bidrog till våldet i byarna. En gång fick hon höra om sin styrelsestav (symbol för indiansk auktoritet) att hon borde “kasta bort den där pinnen” eftersom hon inte förstod något.

Hon trodde på de indianska mandaten och hon stod stadigt gentemot knarkodlingarna, de beväpnade grupperna (gerillor och paramilitärer) och machosamhället. Hon begrät varje mördad indiansk försvarare av territoriet, varje atentat, hån, hat och hot. När de mördade skulle begravas som frön i jorden förvandlades hennes ord och handling till ett rop på frihet. Cristina sade: “om vi talar så dödar de oss. Om vi tystnar så dödar de oss ändå. Därför talar vi”.

De indianska auktoriteterna som kontrollerade territoriet för att försvara moder jord hotades. Den 28:e oktober 2019 körde en bil med flak runt möteslokalen. Klockan 10.30 på kvällen passerade bilen kontrollstationen skjutandes. Ingen blev skadad. Cristina ville undvika fler dödade även om det innebar att hon riskerade sitt eget liv.

Den 29:e oktober följde Cristina, tillsammans med det indianska självförsvaret, efter en grupp med beväpnade män, tillhörande organisationer som med våld lägger under sig territorier. I ett bakhåll masakrerades hon tillsammans med Asdrúbal Cayapu, Eliodoro Finscue, José Gerardo Soto och James Wilfredo Soto. Hennes uppoffring och vårans kamp lever vidare och ingen kommer någonsin att kunna få oss att glömma dem.

Cristina leende gjorde stort intryck på oss som lärde känna henne, därför att det blommade även i de svåraste stunder.

”Vi är alla en del av det indianska självförsvaret av territoriet, men vi måste vara en aktiv del”.
”Kvinnan är grundläggande för vårt sätt att uppfatta världen och kosmos. Det enda som fattas är att det ska visa sig i praktiken”.

Cristina Bautista Taquinás (12:e november 1989 – 29:e oktober 2019)

“Om vi talar så dödar de oss. Om vi tystnar så dödar de oss ändå. Därför talar vi”.